

[Birgitte Husmark]

rens ansvar og pege på, præcis i hvilken retning man så ønsker at gå i et givet land.

Jeg vil også godt sige, at når vi har ønsket en mere præcis gennemgang af, hvem der fremover bliver målgruppen for bistanden, skyldes det bl.a. også udsagn, der er kommet ikke mindst fra formanden for Ulandsstyrelsen, hr. Peter Elkjær, der i Erhvervs-Bladet, som det også er blevet nævnt tidligere i dag, taler for en øget bilateral andel af den bistand, der bliver givet. Jeg hørte også De Konservatives ordfører, hr. Per Stig Møller, bakke op bag det synspunkt, og jeg vil godt spørge udenrigsministeren, om det er regeringens synspunkt, der bl.a. vil medføre, at den multilaterale bistand, der vil blive tilbage, i stigende omfang vil være den, der bliver ydet af EF, og den har der jo været nogen debat om her på det sidste.

Jeg vil godt sige tak til hr. Per Stig Møller for, at man er opmærksom på gældsafviklingen for ulandene, men jeg mener også, at det ikke er tilstrækkeligt at operere med afdrag på gæld, man må også overveje eftergivelse. Og hvis jeg ikke hørte forkert – men det kan udenrigsministeren måske senere præcisere – mener jeg også, at jeg hørte et tilsagn fra udenrigsministeren om eftergivelse af gæld i en vis udstrækning i sammenhæng med de internationale fora.

Hvad angår spørgsmålet om, hvad visse ulande benytter deres bistand til, såsom våbenkøb, skal der selvfølgelig ikke herske nogen tvivl om, at vi fra SF's side vender os på det skarpeste imod det, men her er det altså også nødvendigt, at de vestlige lande griber i egen barm og konstaterer, hvem det er, der sælger våben til ulandene.

Til hr. Skrumsager Skau vil jeg gerne sige, at vi er da meget enige om, at landmændene skal sikres et rimeligt økonomisk udkomme, men når jeg siger, vi er enige i det, ved jeg ikke, om vi tænker på de samme landmænd; fra SF's side tænker vi i hvert fald først og fremmest på de små landbrugere. Jeg kan se, hr. Skrumsager Skau nikker, og det er jeg utrolig glad for, for det vil jo så i sin konsekvens indebære, at man også fra dansk side vil prøve at gå i dialog med nuværende og eventuelt kommende bistandslande om landreformer.

Hvad det angår, ligger det jo utrolig tungt i adskillige lande; det gælder f.eks. det mulige kommende bistandsmodtagerland Filippinerne, og det gælder faktisk også et land, som vi

har en lang tradition for er bistandsmodtager fra Danmark, nemlig Zimbabwe. Her kan der faktisk godt være brug for en meget kraftig argumentation om dette spørgsmål.

Til hr. Jørgen Estrup vil jeg gerne sige, at vi er meget enige i spørgsmålet om vigtigheden af de private organisationers arbejde, og vi håber også, at hr. Kelm-Hansens appel vil få indflydelse på udenrigsministerens holdning til de begrænsninger, der i øjeblikket ligger både med hensyn til rammeaftalen og med hensyn til de krav, der stilles til de private organisationers eget bidrag til projekterne.

Til sidst vil jeg gerne sige, at jeg ikke synes, der er kommet noget særlig klart svar fra udenrigsministeren med hensyn til det ene af de spørgsmål, vi rejste fra SF's side, nemlig spørgsmålet om, hvordan ministeren definerer begrebet menneskerettigheder. Jeg vil være meget glad for at få et tilsagn om, at udenrigsministeren er enig i, at det er den meget brede betydning af menneskerettighedsbegrebet og herunder selvfølgelig også spørgsmålet om demokrati og flerpartistyre, man lægger til grund, når man skal vurdere vore fremtidige bistandsmodtagerlande.

Erik B. Smith (S):

I debatten har været inddraget en række emner, som Socialdemokratiet også gerne vil kommentere. Kina er blevet nævnt, og jeg synes, det er vigtigt her at understrege, at Socialdemokratiet naturligvis også i sin tid både støttede fordømmelsen af Kina efter massakren på Den Himmelske Freds Plads i juni 1989 og støttede, at man standsede enhver form for bistandshjælp til landet. Det er rigtigt at følge udviklingen i Kina med stor opmærksomhed for tiden, og vi har også noteret os, at undtagelsestilstanden er ophævet, at der er løsladt politiske fanger, og at der også gives tilladelse til at rejse ud af Kina. Det er alt sammen positive tegn, men Amnesty Internationals beretninger og dokumentationer om fængslinger af samvittighedsfanger, om såkaldte forsvindinger, om tortur og om henrettelser gør indtryk og maner til forsigtighed. Kinas fremfærd i Tibet er bestemt også kritisabel; selv om undtagelsestilstanden er blevet ophævet, foretages der stadig massearrestationer, og der er stadig eksempler på tortur.